

2. Barnableðillinn, kerlinga-
svuntan og vætubeinið.
Gömul hjátrú.

---

1 blað qto.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Barna blédillinn, Kerlingarsvuntan og Vatubeinid.

(Görnul hjótrú)

Í þorsthausnum eru mörg bein og þinnur og höfuð þau of þor
hvert um sig ýmis nöfn, t.d. Barna blédill, Kerlingarsvunta,
Vatubein o.s. frv. og höfuð meim ýmsar áttú ad á þeim. Skal
hér aðeins minnst á nokkra þeirra:

1. Þegar þitt barn foddist og líklegt þótti að það ætti einhverfuma
efimar að stunda sjó, var það venja möðurinnar að taka Barna
blédil úr þurru þorsthausi og láta barnid snjatta á hornum
áður en þau fengi annan bita eða sopa í munnum. Þetta átti
ad varna því, ad barnid fótist sjó eða drukknaði, og það síðan
á efimmi skyldi á sjó koma.
2. Þá var of venja ad Vatubeinid voru tekið og látið á neðri vör
barnsins og sagt um leid:
"Bíti minn, bíti minn, bísturpinu. Þéruvskoti, leðurvskoti,
láttu bódi barnid foda og fóttu klæða og fira eði!"
Ef beinid taldi á neðri vör barnsins, meðan þessi orð voru höfð
yfir, svo hratt sem væða mátti, átti barnid það vilt, ad það hefði
ávallt nóg ad lifa af alla efi, yndi skynsamt og samfrúad.
Stundum taldi beinid ekki svo lengi á vör barnsins, ad óljúkan
yndi lesin, en því meira hethið af því sem um var tóðid, sem
beinid taldi lengur.
3. Þá var Kerlingarsvuntan eigi minna virði, því vori henni
slogid frívogis um nef niðfodds barns, á þess það fari ad stæla,
var það vottur þess, ad það mundi væða þolinmótt og þógt í
rypsostinum og godþrýðismáður síðar meir.